

—Bona nit—dic als pares quan ja m’he rentat les dents.

—Que dormis bé—em respon el pare. La mare, suposo, ja està al llit i no m’ha degut sentir.

Un cop al llit, estic una estona mirant una pel·lícula a l'ordinador i, quan veig que ja són quasi les onze de la nit, tanco els ulls i intento dormir, però hi ha alguna cosa que no em deixa en pau. No sé si és el soroll penetrant de les campanades de la Catedral, al costat de la qual visc, o si és la veueta que em recorda que se m’esvaeix el temps, que en quatre mesos me’n vaig de Tarragona i se m’esgoten els dies amb les meves amigues. Tant és la raó, el cas és que no puc aclucar l’ull, així que decideixo agafar un llibre d’aquells vells que guarda la mare a la vitrina del menjador perquè em faci venir la son. N’escullo un titulat *La Catedral de Tarragona*. Sent sincera, sembla avorrit, així que és, senzillament, perfecte per caure en un somni profund.

Porto uns quaranta minuts llegint i segueixo sense adormir-me. De moment, però, he après que el campanar de la catedral fa 70 metres d’alçada, que es va construir amb pedra durant el segle XIV i algunes coses interessants més. Decideixo tancar el llibre; no m’està ajudant. Aclucaré fort els ulls i contaré ovelles. Ho faig i, quan ja vaig per la setantena ovella, sento campanades: *ding, ding, ding!* Són tres quarts de dotze i encara no dormo. Es pot saber què em passa? Continuo comptant ovelles, però es veu que no rutlla, se m’ha quedat el *ding ding ding* al cervell, i de cop sento la necessitat de tenir aquesta campana que em mesura el temps més a prop. En un atac de bogeria, m’abrigo amb la jaqueta, agafo les claus, una llibreta, un bolígraf i ho entaforo tot en una motxilla vella que tenia per allà llançada. Llavors surto de casa i tanco la porta intentant fer el mínim soroll possible. Si els pares se n’assabenten d’això, em maten. Però no ho puc evitar, sento que la campana em crida.

Ja soc aquí, davant de l’imponent monument del temps de l’Arquebisbe Guillem de Rocabertí i Ximeno de Luna (segons el llibre d’abans, clar!) —I ara què?— penso. Potser ha estat tot una ximpleria i no hauria de ser aquí, però quan no puc dormir m’agrada escriure, i sento que el so de la campana m’inspirarà. Entro escalant els barrots de ferro i arribo a un jardí. Està tot molt fosc, però ràpidament els ulls se m’acostumen a la foscor. M’agradaria estar més a prop de l’objecte que m’ha impulsat a venir fins aquí, però no tinc cap corda que m’ajudi a pujar fins dalt del campanar, i tampoc m’apeteix arriscar la meva integritat física, així que m’aconformo amb aquesta perspectiva i m’assec al terra humit i fred. Em despenjo la motxilla de l’esquena i en trec la llibreta i el bolígraf. Em poso la punta de l’eina d’escriptura al

llavi inferior —sempre ho faig quan he de pensar— i començo a reflexionar sobre quin ha sigut el detonant que m'ha fet sortir de casa en la freda nit. Repasso mentalment tots els pensaments que he tingut fins ara i, finalment, trobo el que estic buscant, ha estat el moment en què he escoltat les tres campanades que marcaven els tres quarts: 'aquesta campana que em mesura el temps'. M'he repetit aquesta frase uns quants cops. 'Aquesta campana que mesura el temps'. Com pot un objecte metàl·lic mesurar el temps amb un simple so? Què és el temps, realment? El coneixo? Em fa por? Em trec el bolígraf de la boca, obro la llibreta per la primera pàgina en blanc que trobo i em dispenso a escriure.

Just en aquest moment, comencen a sonar les campanes un altre cop:

—Ding!— em diu la Miserere.

És una cosa curiosa, el temps. Sabries descriure'l? Explicar-li què és a algú que no n'ha sentit mai a parlar? Jo tampoc. Només sé que mai s'atura, mai mira enrere i sempre però sempre, sempre va endavant.

—Dong!— em diu una de les Sordes.

El Temps mira endavant com si només existís ell, sense tenir en compte res ni ningú altre, sense pensar en qui deixa enrere, només pensant en ell d'una forma bastant egoista. Li som igual jo, tu i tots, és tossut i, si ensopegues en el camí de la vida, ell no parará per ajudar-te.

—Ding!— em diu la Fructuosa.

I, a més, és insensible. Per què no té mai en compte els nostres dies dolents, en què només desitgem una mica de temps per relaxar-nos? O aquells dies tan bons en què t'ho estàs passant tan bé que no desitges que s'acabin? Ell, sense escrúpols, segueix i segueix avançant.

—Dong!— continua la Fructuosa.

Seguint aquest fil, considero que té una manera perversa d'avançar. Sí, és cert que no para, però això no vol dir que avanci sempre a la mateixa velocitat. El temps, que utilitza la seva intel·ligència no per a fins benèvolos, avança lentament quan esperes que la busca dels minuts es mogui amb tanta ànsia que fins i tot creus que el rellotge s'ha espatllat, però, quan les busques es mouen a una velocitat implacable és quan vols aturar el temps i quedar-te en un moment feliç per sempre més.

—Ding!— em confia la Miserere.

Però, saps què? Potser no tot el que envolta el temps és negatiu. Potser també té la seva part sanadora, potser té la capacitat de curar allò incurable. El temps passa, arriba al seu punt àlgid de no retorn i et mostra aquell dolor que amb la seva ajuda ja havies oblidat.

—Dong!— segueix la Miserere.

A més, penso que, que sigui imparable fa que et sigui fidel. Aquella data, aquella hora o aquell moment que tant esperes, en algun moment arribarà, perquè el trajecte del temps no cesa mai. Sigui corrent o caminant, el temps t'acompanyarà i no et fallarà. No, en això no.

—Ding— parla ara la Sorda.

Tot i que sembli estrany, una cosa que no m'agrada del temps és que és molt extravertit: ell sap estar amb tothom, però no tothom sap estar amb ell. Arriba un punt en què tenir massa temps és fins i tot empipador. Sí, ens passem la vida demanant més temps, però, un cop el tens, què en fas? Com l'aprofites? I si el perds? No fa por, perdre el temps?

—Dong!— segueix la Sorda.

D'altra banda, pot arribar a ser estressant. Per què no pot parar ni que sigui un segon? Què li costa? Això és una cosa que em posa molt nerviosa, ja que a vegades necessito un moment per respirar, calmar-me, però el tic-tac del rellotge no cessa, i m'estressa no poder-lo controlar.

—Ding!— la Sorda sembla estar inspirada i continua les tres campanades següents. *I això em porta a un altre punt, on veig el temps com a un ésser lliure que no depèn de ningú i que, com ja he mencionat, va al seu rotllo. Cap humà, cap animal, cap ésser viu ni cap fenomen meteorològic ha estat mai capaç —ni ho estarà— de tenir i exercir poder sobre el temps.*

—Dong!

I em preocupa. Em preocupa saber que no tinc el temps sota control, i més em preocupa el punt misteriós que té el no saber quan s'acabarà el meu. El temps no és com un mòbil, que t'avisa quan t'estàs quedant sense bateria. Tampoc pots posar-lo a carregar. Ell, silenciós, dona l'últim 'tac' de la teva vida sense avisar a ningú.

—Ding!

A més, a part de preocupar-me, estressar-me i angoixar-me, no me'l puc treure de sobre. Allà on vagis, com un ent omnipresent del qual no pots desfer-te'n, el temps viatjarà amb tu. La teva psique sap que hi ha un 'ding dong' incessant que et limita.

'Dong!'

Sona la dotzena campanada. Un nou dia.

Badallo. És bastant tard, fa fred, és millor que torni a casa. M'aixeco del terra que segurament m'ha embrutat els pantalons. Plego totes les coses i les torno a introduir a la motxilla. Miro cap a dalt del campanar:

—Gràcies a tu m'ha sortit un text bonic i tot, eh?— dic, com si em pogués sentir.

Torno a saltar els barrots de ferro i faig adeu amb la mà com si hi hagués algú acomiadant-se de mi.

Mentre camino penso: '*un nou dia*'! Un dia més engrandeix el passat i un dia menys per al futur. Un dia nou que cal aprofitar, perquè perdre el temps és perillós, perquè me'n vaig d'aquí no res i no puc quedar-me amb els braços plegats. Un nou dia en el qual seré esclava d'un concepte incessant, curiós, sanador, fidel, extravertit i lliure, però egoista i insensible, alhora que pervers, silenciós i estressant que nosaltres mateixos, els humans, ens hem inventat.

